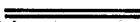

Es ist somit ein sehr kleines Stück, vor allem mit auffallend kleinem Schnabel. Dagegen sind Flügel nicht abnorm klein.

Es ist ja bekannt, dass die Masse der Seeadler stark wechseln, auch sieht man selten 2 gleichgefärbte Stücke, sogar desselben Alters. Die Adler mausern wie bekannt sehr langsam, und neue Federn nutzen sich ab, bevor andere benachbarte Federn zur vollen Entwicklung gelangen. Und bei jungen Vögeln ist der Schwanz länger als bei alten.

Wenn man auch in bezug auf Grösse und Färbung mit einem recht grossen Variationsmarginale zu rechnen hat, ist Herrn Karpans Seeadler doch einer besonderen Aufmerksamkeit wert.

Wir haben es hier mit einer merkwürdigen individuellen Variation zu tun, deren abweichende Farben ganz symmetrisch verteilt sind.

Om *Buteo l. lagopus* förekomst och fortplantning m. m. i Petsamo.

Iakttagelserna gjorda 1922—26 av JARL CARPELAN.

Fjällvråken är utbredd över hela Petsamo-området. Av arten häcka dock minst $\frac{3}{4}$ i fjälltrakterna och de närmast intill gränsande barr- och blandskogarna, medan man relativt sällan påträffar den i de större sammanhängande barrskogarna. Orsaken härtill står närmast att söka däri att födan, som nästan uteslutande består av smågnagare, i fjällregionen är rikligare och lättare åtkomlig.

I fjällen bygges boet på ett utsprång i bergväggen eller på en större sten. I björkar har jag aldrig funnit boet men väl i enstaka tallar i björkregionen. I tallar bygges det både i torra och växande träd. I förra fallet ha de av mig sedda bona nästan utan undantag befunnit sig i högsta toppen, varemot de i växande träd byggda lika regelbundet funnits vid trädets mitt eller 3:dje fjärdedel. Boet bygges då i allmänhet intill stammen, men även c. 1 m ut på grenen har jag sett bon. Bomaterialet består av fina, torra kvistar (helst av tall) och boet användes vanligen flera år å rad. I tallregionen

har jag vårtiden sett vråken pryda sitt gamla bo med färska tallkvistar. Huru förhållandet är i trakter där tall ej förekommer, har jag ej kommit att undersöka.

Om fara hotar, upphäver fågeln sitt karakteristiska stötvisa ynkliga „pi-i-ää“ eller pi-i-íee“, varav dess finska namn „piekana“ är härlett, likaså det skolt-lapska „biekkan“. Om boet plundras, är fågeln ej aggressiv mot människan utan flyger skriande omkring i vida kretsar, emellanåt sättande sig. Däremot har jag en gång sett fjällvråken (utan läte) förfölja en hökuggla och en gång slå efter en räv, som strök omkring i närheten av boet.

Fjällvråkens förekomst i Petsamo beror uteslutande av hurudan tillgången på föda är. År 1922 var ett rikligt sorkår, och då förekom arten i stor mängd, även rätt nära bebodda trakter. Därefter avtog den i antal år efter år för att år 1925 blott förekomma i enstaka par (3 par antecknade). 1925—26 på höstvintern begynte sorkar och näbbmöss uppträda i stor myckenhet. Det egendomliga inträffade då, att fjällvråken vid flyttningstiden (1—5 aug. 1926) genast i mängd infann sig. Varpå beror detta? Många teorier kunde härom uppställas.

Icke blott individfrekvensen är större under sorkår utan även antalet ägg i kullarna. Under nödår är äggens antal 2—3, men 1926 erhöll jag kullar om 4 ägg, och under lämmelår skall antalet uppgå till 5—6 (Montell). Äggen variera mycket både till form, färg, teckning och storlek. Ett ägg, som utskars ur en fågel, hade hårt skal men inga fläckar, varav framgår att färgen tillkommer i äggladarens yttersta del.

Fjällvråkens föda består som känt huvudsakligast av smågnagare. Men även större djur få släppa livet till. Ett bo beläget ett par mil W om Nautsi (1923), innehöll förutom en nykläckt unge två ägg, det ena med ett hål, ur vilket ungen stack fram huvudet. Den nykläckta ungen låg inbäddad mellan två orörda ekorrar. Att fjällvråken, som några påstå, skulle förgripa sig på fågel, har jag ej kunnat konstatera, men anser det ej vara omöjligt under tider då den egentliga födan är knapp.